

[Pelle Voigt]

ring – nemlig at det ikke koster mere at sætte folk i arbejde end forskellen på den løn, de oppebærer, og den arbejdsløshedsunderstøttelse, som de i øjeblikket får. Det synspunkt var der ikke stor forståelse for, da vi i sin tid forhandlede med den tidligere finansminister, men jeg synes, det er godt at se, at filosofien i det nu er slået igennem i så væsentlige organisationer som Håndværksrådet og LO.

Jeg skal minde om, at SF i de forhandlinger dengang pegede på en måde, man hurtigt kunne lave beskæftigelsesfremme på, nemlig ved et 50 pct. tilskud til vedligeholdelse af kommunale bygninger – noget, vi ikke kunne komme igennem med dengang. Vi synes, der er den hage, som vi godt vil diskutere yderligere, ved Håndværksrådets og LOs forslag, at det i urimelig grad favoriserer ejerboligerne på lejerboligernes bekostning, fordi ejerboligerne i forvejen støttes, ikke mindst igennem rentefradraget. Det kan man forestille sig forskellige løsninger på, samtidig med at hovedideen i LOs og Håndværksrådets forslag gennemføres. Man kunne forestille sig, at der, som det er tilfældet ved isoleringstilskud, laves forskellige tilskudsrammer for ejer- og lejerboliger. Eller man kunne foreslå, at den udbygning af rentefradraget, som en uændret gennemførelse af forslaget ville betyde, kunne ophæves ved, at man forpligtede de folk, som ville gennemføre disse moderniseringsarbejder, til at finansiere dem med indekslån.

Jeg vil godt henvende mig til boligministeren med en helt konkret sag, som jeg synes man burde tage meget alvorligt, og som også har en stor beskæftigelsesmæssig betydning i den situation, vi står i nu. Det er den kolossale skandale og vældige samfundsøkonomiske belastning, som er ved at udvikle sig omkring dette lands store betonbyggerier. Vi har tre afgørende problemer, som man endnu ikke nogen steder har taget alvorligt, seriøst politisk fat på. For det første byggesjusk. For det andet, at da man gennemførte disse byggerier, anvendte man nogle materialer, hvis opførelse på lang sigt man kendte for lidt til. For det tredje har det vist sig, at der opstår meget, meget store miljøproblemer i betonbyggerierne – miljøproblemer, som har ført til i forbindelse med de andre ting, at man nu i grelle tilfælde i ikke særlig fjerntliggende udlande som f.eks. Storbritannien er gået

i gang med at sprænge disse betonbyggerier i luften, fordi de er umulige at anvende til noget som helst.

I landbruget, som jeg ved har boligministerens særlige interesse og kærlighed, er man jo her på det sidste holdt op med at opføre svinestalde af beton ud fra den meget rimelige betragtning, at svinene ikke kan holde ud at bo i dem og det er urentabelt. Det kan godt være, at man på et eller andet tidspunkt får en tilsvarende reaktion fra mennesker i dette land, og at man på et eller andet tidspunkt bliver nødt til at tage så meget hensyn til mennesker, at man kommer til at tage betonproblemet alvorligt. Allerede nu er store bebyggelser som Brøndby Strand, Tåstrupgård, Farum Midtpunkt osv. i en sådan situation, at jeg ikke håber, den socialdemokratiske ordførers forslag om en saltvandsindsprøjtning til byggeriet var bogstavelig ment og tager sigte på en yderligere ødelæggelse dér. Byggeriet falder nemlig fra hinanden helt af sig selv med eller uden saltvand.

Der må sættes penge af til en opretning af dette her, og jeg vil gentage endnu en gang, at det koster ikke noget at sætte bygningsarbejder i gang. Hvis man ser på de beregninger, som Håndværksrådet og LO har lavet, kan man se, hvordan et tilskud på f.eks. 1 mia kr. medfører en direkte forbedring af statsfinanserne på omkring 140 mill. kr. Jeg synes, det var bedre, at boligministeren prøvede at afvise disse beregninger med nogle saglige argumenter, med nogle modberegninger, fremfor bare at konstatere, at han ikke tror på dem.

Jeg skal pege på de meget store opgaver, der ligger i at få udskiftet og renoveret de mange altaner, som i øjeblikket står afspærrede rundt omkring, og som man kunne komme i gang med at gøre noget ved. Men det kræver, at der bliver afsat penge til det, penge, som ikke tages fra nybyggeriet. Der må afsættes ekstra midler, som man får ved at spare arbejdsløshedsunderstøttelse til de mange bygningsarbejdere, der måske igennem en lang årrække har fristet en kummerlig tilværelse som arbejdsløse.

Endelig vil jeg godt spørge boligministeren, om boligministeren ikke kunne tænke sig en mindre ændring af reglerne for landsbyggefonden, sådan at det vil være muligt for landsbyggefonden i specielle tilfælde at gå ind i meget, meget store opretningsarbej-